

Зміст

Людина	3
<i>Примітки</i>	65
Царівна	67
<i>Примітки</i>	362

ЛЮДИНА

*Присвячено високоповажній
Наталі Кобринській*

Das Reich der Luge ist aufrecht, wie es noch niemals gevesen. Die Wahrheit selbst wagt sich, nur in gleissenden Fetzen vermummt, aus ihrem Winkel hervor... [1]

Пан Епаміондас Ляуфлер прожив добрі часи. Був ц. к. [2] лісовим радником, мав велике поважання, великий вплив і великі доходи. А що він мав між іншим, так «побічно», ту слабу сторону, що любив одушевлятися гарячими напівками, – се не мало нікого обходити. Про се не мав він нікому здавати справоздання. Хіба б собі самому. А тому, що був з собою у згоді, тому, що розумів себе, як розумів і свої лісові справи, тож і ходив (як кажуть простенькі люди) «годинник зовсім у порядку». Відтак, коли слаба сторона змоглась та стала збагачуватись більшими наслідками, коли показалось, що великі причини спрваджують і великі події... тоді й настало... та про се вже опісля...

Пан Ляуфлер був жонатий і мав чотири доньки й одного сина. Остатнього любив він несказанно, ба навіть обожав. «Се буде гординя мого життя, світило цілої родини, се чоловік будучини!» – мовляв він часто до своєї жінки й добрих знакомих. Добра жінчина, котра так само обожала одинака, вірила смілому віщуванню свого мужа. Вона бачила сама не раз у своїх мріях сина лісовим радником, бачила, як він їздив у елегантній колясці, гордими кіньми, біля нього багата жінка, його здоровлять низенько малі й великі, старі й молоді; бачила його також поважним лікарем-радником у товаристві високих осіб, що з ним дружно балакають. Часами зміняв муж будучими свій завід [3] й вибирав становище надворного радника. Супроти того не мож було вже нічого закинути. А як се звучало шумно! «Високоповажний пан Герман-Євген-Сидор Ляуфлер, ц. к. надворний радник!» Надворний радник! Ні, надворним радником буде, мусить бути. Се якраз мудріше, ніж лікарським радником або лісовим радником! Ну, щодо остатнього, то воно припало їй лише так en passant [4] на думку, бо її муж займав випадком те становище. Однак усякий, хто мав лише цятинку дару думати, мусив признати, що лісовий радник не те, що надворний радник! А коли є вже хто раз на-

дворним радником, тоді й до міністра судівництва недалеко. Ой, боженьку, що то не коїться все в чуднім бігу часу! Вона не була одна з тих, котрі вірують в чуда, в протекцію, або що таке. Борони боже: так низько вона ще не упала, тож саме і не думав так ніхто в домі її та її мужа. Вона хотіла речі лише так брати, як вони само собою представлялись. Наприклад, хто був от хоть би там і Гамбетта (котрого вона бачила оногди в рапортісум), нім став славним на цілу Францію? Яким був Колумб, нім відкрив Америку? Певно, «не таким славним, яким уже став опісля. Був і ще такий один, що сягав немов під небеса. Ах, що то їй все так із пам'яті вибилось, і вона собі ні імені, ні року не могла пригадати! Головне однак в тій події було те, що хтось там в молодих літах був пастухом, а на старість став митрополитом. Однак – куди ж вона загналась? Аж сміх бере. Герман-Євген-Сидор не був ані бідним хлопцем, що вичісував вовну у свого батька (як се робив той бідняка, той Колумб), а вже найменше пастухом. Він був сином ц. к. лісового радника і міг легше, ніж кождий інший, дістатись на таку висоту. Інших перепон не могла доля поставити. Що ж до тих пари шкільних років, про котрі люди стільки заводять, то вона ними мало журилася. А коли є вже хто раз в університеті, то літа минають, неначе б їх і не було. Герман-Євген-Сидор не виказував на тепер особлившої охоти до науки, але (того б вона й рада бачити, хто б науку любив) чи ж можна було йому, тому живому хлопцеві, робити з сього закид? Він же не належав до тих бездушних натур, котрі вміють годинами нерухомо на твердих шкільних лавках пересиджувати; а противно, був один із тих величаво уложених характерів, котрі вимагають іншого проводу й поведення, як, приміром, звичайні сини; урядників, або – надто мужиків!! Однак висушені тверезі професори (вона їх ненавиділа), котрі з пожовклими щокками, наче мумії, проходжувалися й молодості, мабуть, зовсім не розуміли, – вони не могли його зрозуміти! Немилий наслідок сього був такий, що збилися з правого шляху, що взяли «п'ік» [5] на нього, прозивали його сильну волю «упрямістю і злосливістю», а його смілі, свобідні бесіди і дотепні діла на-

зивали вони попросту трійлом для цілого класу, ще й переслідували його, в повнім значенні слова, насмерть...

Під час, коли син невпинно розвивався, підростали й доньки. Природа обдарувала їх під кождим взглядом щедро; крім того, посилала їх пані радникова на науку французької мови й музики; батько займав гарне становище, тож по балах, домашніх забавах та інших вечірках рвалися за ними молоді люди... І так усміхалась пані радниковій будучина ясна та чиста, наче та днина весняна, і вона називала її в своїм серці своєю «другою будучністю».

І газдівство розуміли вони неабияк! Розуміли його так, як його в нинішніх часах не розуміє перша-ліпша жінка! Про се дбала пані радникова ще заздалегідь. Вона не належала до тих жінок, котрі супокійним оком глядять на доньок, наколи ті беруть книжку до рук і в будню днину та читанням безбожних любовних дурниць або й інших пустих діл крадуть час богам. Правда, зовсім без гріху в тім взгляді не були її дві середущі доньки (найстарша перебувала в одній кривнячки, а наймолодша була ще незріла до того трійла) – Олена й Ірина. Через се вона мала не раз і гіркі хвилі. Особливо Олена спричинювалася головно до сього. Повинишпорювала, бог зна звідки, тоті варіяцтва [б] на день божий та й проглитала їх у цілім значенні того слова! А як розуміла про се опісля розказувати! Юрбою окружали її мужчини, і то ще молоді, а вона говорила, розбирала і перечилась, що тільки – боже, змилуйся! Бесіди пекучі, – немов залізо, небезпечні слова, як: соціалізм, натуралізм, дарвінізм, питання жіноче, питання робітницьке бриніли, мов бджоли, біля чесних ух пані радникової й лякали, наче страшила, в білій днині її набожну душу, денервували її та спроваджували безсонні ночі... Мало що розуміла вона з того; відчувала однак (справдешне чисте серце материнське завсігди на правій дорозі), що дуже лихий і небезпечний демон заволодів душею доньки, котру пані радникова так обережно стерегла, та й вніс її в країну смішливості й безумства! Наче іскри огняні сипалися слова з уст дівочих і падали важкими ударами на бідну жінчину. Ах, що вона сього дожити мусила, що її донька розвивала нежіночі, хоробливі, безбожні погляди та говорила

про якусь рівноправність між людиною і жінкою!!! В таких хвилях була би вона найрадніше з сорому та лютої в землю запалась, її донька! Донька ц. к. лісового радника висказувала думку, щоби жінкам було вільно ходити в університети, там нарівні з людиною набувати освіту; в життю самій удержуватися, не ждати лише подружжя, котре сталося простим прибіжищем проти голоду й холоду!!! Се якраз виглядало, наче б її нічого не учили, і вона мусила побоюватися о свою будучину! Матінко божа: вона, така прегарна, поважна, потребувала щось подібне ще й явно голосити!..

Се все вона таки на свої уха чула. Що однак при інших нагодах і публічно говорила, доносили їй добрі, поважні товаришки і знакомі:

- Наколи ви їй ті дурниці не виб'єте з голови, то будете наслідків гірко жалувати; вола ще молода, буйна!

- Дівчина губить легкодушно свою будучину і відстрашує від себе і від других сестер женихів!

- Де, ради бога, нассалась вона того трійла? – питала знов інша з товаришок.

- Чи завважали ви ту двозначну усмішку в молодого К., коли вона остатнім разом розводилась про жінок-лікарок, доводячи, що вони були би правдивим добродійством для суспільності? А молодий К., се ж прецінь всім звісно, перша партія в місті!

- Хто ж буде дома їсти варити, накопи жінка стане до уряду ходити? Хто буде порядкувати, прати, шити? Невже ж мужчина? Ха-ха-ха! Чи ж се не чиста дурниця розводити такі теорії? Я поважаю й шаную вас високо, ласкава пані радникова, однак ви супроти того дівчати не заховуєте достаточного материнського авторитету. Най би моя дитина виступила з такими нісенітницями, я її вже скоро привела б до розуму! Або чи ви чули, що про ню пані С. говорила? А вона прецінь теж щось знає!

- Що, ради бога, що казала пані С.?

- Казала: ціле її поведення то лише вища тактика кокетерії; я жінчина й доволі знаю тайні ходи жіночої думки.

На такі слова правди не знала пані радникова нічого відповісти. Сиділа, наче б здеревіла, по таких бесідах.

– Що ж мені діяти, дорога пані докторова? – питала вона стиха.

– Що? Попросту книжки забрати і читання хоробливих авторів раз на завсігди заборонити!

– Сього я не можу вчинити Олені – не можу! Щодо заборони, то забороняю, і як ще; але книжки забирати... того я справді не можу, пані докторова!!!

Тут виринула перед її душею висока стать молодої дівчини з сніжнобілим обличчям та супокійними лагідними очима...

– І що ж вона таке, що ви супроти неї такі безсилі?

– Що? – «Мамо», каже: «дозволь, нехай я тебе поважаю та не причислюю до тих, котрі навмисне не хочуть зняти полуду з очей; що, боячись правди, немов світла сонячного, затопчують своєвільно людські права»...

Такі і тим подібні хвилі переживала пані радникова. На жаль, ся дівчина вміла все її супокійну душу виводити з рівноваги, як-небудь вона за кожний раз по таких бесідах (з болем і лютістю заразом) висказувала їй свої думки. Се ніколи не помагало. Наче тіль, підіймалася за старшою сестрою й Ірина, і, терпелива та лагідна, якою завсігди бувала, вміла в таких хвилях, немов правник, не заговорювати й заспокоювати паню радникову, а гаряче боронити поступки й погляди сестри. Десь-колись прилучувався до них і один молодий чоловік, медик, Стефан Лієвич. Повернувши з-за границі на ферії додому, заходив він у дім пана радника та затроював життя пані радниковій...

Чого вже він не оповідав!.. Боже, змилуйся! А вони прислухувались йому, неначе б апостол правди витав між ними та розказував про все блаженство небес. Оповідав, приміром, про студюючих жінок і інших, тим подібних; говорив, що багато з них здає екзамен з найлуччим успіхом, а раз оповідав (то се вже брехав, як собака), що декотрі з професорів поженились таки із своїми студентками!!! І багато, багато чудного розказував ще...

– Емансипація жіноча в Швейцарії або і в інших поступових краях – се точка давно виборена. Приходиться соромитися, що тут жінки остались ще так позаду за другими народами; не то, що не журяться самі про се, щоби здобути собі рівноправність із мужчинами, але вважають її якоюсь химе-

рою. Заграбавшись між свої чотири стіни, не завдають вони собі навіть настільки праці, щоби дещо путнього прочитати, щоби хоч тим часом сею дорогою очиститись з перестарілих, дурних, просто смішних пересудів. А про якусь основну освіту, про розуміння природознавства та матеріалістичної філософії нема вже й бесіди. Освоєні поверховно з поодинокими галузями наук, з поодинокими фактами всесвітньої історії, думають, що вони справді доволі озброєні супроти вимог життя. І вони задумують з горсткою того наукового краму при невідраднім положенні, яке тепер займають в суспільності, вести боротьбу о існування! – Тут і розсміявся він. – Аж розпука бере, – говорив він раз, наколи Олена з блідавим лицем і широко створеними очима прислухувалась його словам, – коли подумаєш, в якім глибокім сні остаються ще нині жінки, як мало журяться про свою самостійність!..

– Вони тому не винні, Лієвичу, – перебивала тоді, боронячи, Олена. – Се лиш наслідки нещасного виховання та вкоріненого пересвідчення, що думати-знати пристойть мужчині, а жінці має воно служити за оздобу!

– Се дійсно так, дійсно, наслідки пересудів і темноти; однак, наколи яка жінчина підійметься і, щиро беручись за діло, старається збудити сонну сестру, чому кидаються на ню, неначеб вона торкала їх огоньними кліщами? Чому, приміром, ганять вас, Олено, наколи ви їм висказуєте свої просвічені, здорові погляди? Се є власне те, чого я жінкам не можу простити. Щодо решти, то вони справді невинні. Доки сучасний устрій суспільності існуватиме, доти остануться вони малолітніми; однак, і сей лад не вічний. Будучина жіноча лежить в їх руках. Нехай озброюється кожда по можності, після обставин, а зброя їх... яка чиста, яка сильна, як варто по ню сягнути!! Се – знання, Олено!

Так говорив він часто, а часом ще більше. А пані радникова знала, що всі ті «об'ясняючі» розмови відносились до неї, бо вона поборювала ту модну, божевільну й деморалізуючу хворобу на кождім кроці. Для того й ненавиділа вона його з цілою душі, всіма нервами її величезного материнського серця! Для Герман-Євгена-Сидора не мав він ніколи приємного погляду, ані доброго слова. Він важився прибирати позицію й манери мен-

тора, неначеб вона його осе коли-небудь просила або її чоловік, радник, хоч би одним звучечком!!! Нечемний!.. Із своєю великанською постаттю, густою русою гривною видавався він наче фірман біля ніжної граціозної фігурки Германа-Євгена-Сидора...

Одного разу роззухвалився навіть він до того ступеня, що вчитав йому в брутальний спосіб літанію [7]. Вона лиш припадком зачула остатні слова плебейської проповіді й то, власне, коли вступала в малі офіцини [8], в котрих мешкав хлопець, але забути їх вона ніколи не зможе!

– Наколи б я мав вас у руках, ви, нікчемний, з глибини душі зненавиджений хлопча, – сичав він, – може, й удалось би мені вас ще видобути з сього болота, в котре ви як-небудь, ще такі молоді, залізли по вуха; а так ідете чимраз дальше до згуби! Тепер...

– Ви не маєте мені нічого розказувати, нічого приписувати! – боронився Герман-Євген-Сидор. – Зрештою іду зараз до Олени й розкажу їй, як чемно вміє говорити апостол жіночий.

– Безстиднику! – закипів молодий чоловік. – Зрештою йдіть! Вона буде тішитись, коли довідається про аванс свого брата, котрий їй і без того наводить безсонні ночі.

З тої хвилини давала вона (радникова) йому при кожній нагоді зрозуміти, що його присутність їй ненависна; а він (наколи вже йому надто було) – блід, однак мовчав, чого вона ніколи зрозуміти не могла, і – з'являвся наново...

Так зітхала пані радникова не раз з глибини серця, згадуючи згубні химери своїх доньок. Могла однак говорити й думати, що хотіла; могла невтомимо нагадувати донькам границі жіночого світогляду, – все було надармо. Вони оставалися вперто при своїх фарсах і носили голови інакше, як випадало донькам ц. к. радника лісового...

* * *

Був пізній ясний вечір і вже по великодніх святах. Мале містечко утихло, і виразно було чути шум гірської ріки, що прорізувала місто. Воно лежало в долині, а по обох сторонах підіймались величаво гори – Карпати. У мрячну синяву сповите верхів'я, освічене магічним світлом місячним, викликувало чудні тужливі чуття в людській груді...

З одної малої незначної хатини вийшли Олена і Лієвич. Вона довірливо сперлась на його рамено, і обоє звернули в одну з тихих улиць.

– Який нині чудовий вечір, Стефане, – промовила вона стиха, поважно. – Наче б для тебе бог наказав супокій, щоб ти його міг подивляти ще востаннє в цілій супокійній красі!

– З тобою, Олено. Що він мені без тебе? Який я щасливий, що перебув з тобою остатній вечір. А все ж таки, – додав він трохи згодом, – мішається з сим чувством важкий сум, коли подумаю, що вже завтра мушу від'їжджати від тебе, і то на два роки!!!

Її пройняла легка дрож і вона з нервовим посміхом сховала золоті коси глибше під хустку і, пригорнувшись ближче до нього, мовчала...

Він похилився вперед і заглянув їй в очі. Вона видалася йому блідою.

– Ти не кажеш, Олено, нічого? – питав він стиха.

– Не можу говорити, Стефане... Буду тобі писати.

– Однак я хотів би, щоб ти говорила. Хочу чути твій голос. Хочу його чути до останньої хвилини!

– Може, тобі зложити присягу вічної любові й вірності? – питала вона його з вимушеним усміхом.

– Ні. В присяги не вірю. Ти се знаєш. Вірю лише в силу любові. А ти ж мене любиш... ти! – сказав він з утіхою, з трепещучим щастям у голосі. – Скажи! Я хотів би ще раз се почути!

– Люблю! – сказала вона, майже сміючись.

– З першої хвилини? – питав він у недовірчивім тоні, а гучний усміх промайнув по його обличчю.

– Так, Стефане, з першої хвилини, коли тільки я переконалась, що ти говорив правду, а не так, як багато мужчин, як взагалі так багато людей; не боявся ніколи і нічого.

– А з другої хвилини?

– З другої... що був дійсно цілою людиною, не дробився в кусники для всіх і нікого, не гнувся, а прямував беззглядно до одного, до праведного; що задивлювався на жінок не очима нинішнього брудного егоїзму, а людини людяної...

– А з третьої, рибчино?

– З третьої... коли переконалась я... ах, що! – перервала нараз жартівливо. – Пощо казати? Щоб ще став зарозумілий, як другі, що далі вже не будуть знати, що з собою починати, як поводитись, яким чином доказувати, що ось то вони!.. Ах, як вони мені всі збридли!!!

– А з четвертої?

Вона сміялася тихенько.

– Що не чути було від тебе помад та пахощів на милю, що – «пардон» – не обертав ти себе в якусь модну малпу. Великий та здоровий, – жартувала вона, – стояв мій «пан і король» між блискучим, вигладженим гуртом і не знав порядно гуляти кадрили, а ще менше у відповідній хвилі прискакувати до дам із плащем і рукавичками. Наче справдішній московський медвідь!

Обоє сміялися.

– Якби то так тебе твоя мати почула! – обізвався він.

Вона здвигнула плечима.

– Я мовчу, бо мене не питають. Наколи б спитали, сказала б правду.

– Я знаю, що й ти не боїшся. Тому й вірю тобі, голубко, однак мені досадно, коли згадаю, що твоя родина мене не терпить, їм може забагнутись присилувати тебе, щоб ти вийшла за когось другого, що, по їх думці, гідніший доньки радника!

Вона розсміялась.

– Присилувати, Стефане? Хто може мене присилувати? Мізерна гордота моїх родичів? Іди ж бо: пригадай собі лучче, що я тобі казала, коли мовила, що стану твоєю.

– Се я добре пам'ятаю, Олено. Казала, між іншим, і те, що не могла би-сь без любові ні до кого належати, хіба би-сь перестала почувувати. А тоді, – казала, – людина що?

– Бачиш, Стефане? – обізвалась вона тихо, – природа каже правду, а супроти неї йти, значило б те саме, що звертати зброю проти себе.

– Вони, може, будуть тобі яку *partie brillant* [9] надставляти, а не що б ти хотіла! О, Олено, і залізо ломиться!

– Так ти не віриш мені, Стефане?

– Вірю.